

Mutluluğu şükre çevirmeli

S. E. Rumuzlu okuyucumuz: “Kur’ân’da, ‘Allah çok sevinçlileri sevmez.’ buyuruyor; bu âyeti açıklar mısınız? Dinimiz dünyevî mutluluğa karşı mıdır?”

Şükürsüz olmadıkça sevinmek, isyankâr olmadıkça da ağlamak zararlı değildir. Sevinç gamzelerini şükür tomurcuklarına çevirmeli, ağlama göz yaşlarını da sabır taneciklerine dönüştürmeliyiz. Çünkü şükür de, sabır da büyük sevaptır ve mü’mine mahsustur. Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtu Vesselâm buyurur ki: “Mü’minin işine hayret ederim. Zira onun her işi kendisine hayırlıdır. Bu hal ancak mü’mine mahsustur: Sevinecek bir işi olsa, şükreder. Bu ona hayırlıdır. Kendisine bir zarar gelse, sabreder. Bu da ona hayırlıdır.”¹

Şükürsüz sevinç hâlimden Allah’a sığınmalıyız. Sabırsız ve tevekkülsüz ağlama halinden de Allah’a sığınmalıyız. Her ikisi de felâkettir. Şükür, sevinci ve sevinç sebebini Allah’ın ikrâm ettiğini bilmektir. Sabır da, imkânımız tükendiği noktalarda ağlamayı duâya ve Allah’a dayanmaya çevirmek ve Allah’tan sıkıntılı halimizin kalkmasını istemek ve beklemektir. Bedüzzaman Hazretlerinin ifâdesiyle, “Şükürle geçici rızıklar dâimî lezzetler ve bâkî meyveler verir. Şükürsüz nimet ise, en güzel bir sûretten, çirkin bir sûrete döner.”²

Kur’ân Cennet ve mutluluk müjdeleriyle doludur. Fakat şımarmaya karşı da bizleri uyarır Kur’ân. Çünkü şımarıklıkta şükür yoktur, gurur ve kibir vardır. Gülmek hakkımızdır. Mutlu olmak dileğimiz, beklentimiz ve murâdımızdır. Yüce dînimiz gülmeye de, mutlu olmaya da elbette karşı değildir. Fakat gâfilâne gülmekten de, şükürsüz mutluluktan da bizi sakındırır. O halde Kur’ân’ın, “Gülüyorsunuz da, ağlamıyorsunuz! Ve siz gaflet içinde oyalanmaktasınız!”³ âyeti hep kulaklarımızda çınlamalı. Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtu Vesselâm’ın, “Bana Cennet ve Cehennem arz olundu. Bu günkü gibi hayırda bulunan faydayı ve şerde bulunan zararı görmemişim. Şayet siz benim bildiğimi bilmiş olsaydınız elbette az güler, çok ağlardınız.”⁴ Hadisi üzerine, insanların yıldızları olan sahabelerin elleri ile yüzlerini kapayıp hüngür hüngür ağlaşmalarını aklımızdan çıkarmamalıyız.

Şu hadislere de bir bakalım:

*“Ben sizin görmediğinizi görüyorum. Gökyüzü gıcırdadı. Gıcırdamakta haklı idi. Çünkü gökyüzünde dört parmak sığacak bir yer yoktur ki, orada Yüce Allah için

secde eden, yüzünü oraya koymuş bir melek bulunmasın. Allah'a and olsun ki, şâyet siz benim bildiğimi bilseydiniz, az güler, çok ağlardınız. Yataklar üstünde kadınlarınızla eğlenip tat alamazdınız. Yüksek sesle Allah'a yalvararak yollara dökülür, dağlara çıkardınız.”5

*“Boynuz biçimindeki sûr’un sahibi olan İsrâfil sûr’u ağzına koymuş, kulağını da Allah’ın iznine vermiş; ne zaman üflemele emrolunsa derhal üfleyecek halde beklerken ben nasıl sevinebilirim?”6

Kıyametin ve mahşerin şiddeti ve dehşeti bize endişe vermeye yeter. Nitekim Resûlullah Aleyhissalâtü Vesselâm buyurdu ki: “Kıyâmet günü hiçbir kul ömrünü nerede tükettiğinden, ilmiyle ne iş yaptığından, malını nereden kazanıp nereye harcadığından, bedenini nerede mahvettiğinden sorulmadıkça ayağını yerinden ayıramaz.” 7

Resûlullah Aleyhissalâtü Vesselâm, “Sakının o ateşten ki, yakıtı insanlarla taşlardır.” 8 âyetini okudu ve buyurdu ki: “Cehennem ateşi bin yıl yandıktan sonra kızarır. Bin yıl yandıktan sonra beyazlaşır. Ve bin yıl yandıktan sonra da kararır. Bu duruma göre Cehennem ateşi hiç alevi sönmeyen kapkara bir ateştir.”

Peygamber Efendimizin (asm) bu haberinden sonra orada oturanlardan bir siyah adamın hıçkırık sesleri duyuldu. Adam birdenbire çığlık koparmış ve ağlamaya başlamıştı.

Bunun üzerine Cebrâil Aleyhisselâm indi ve Peygamber Efendimize (asm):

“Senin huzurunda ağlayan şu adam kimdir?” buyurdu.

Peygamber Efendimiz (asm):

“Habeşlidir.” buyurdu.

Cebrâil Aleyhisselâm:

“Hak Celle ve Alâ buyuruyor ki: “İzzetime, Celâlime ve Arş üstündeki yüceliğime yemin ederim ki, bir kul dünyada benim korkumdan ne kadar ağlarsa, Cennette de o kadar gülecektir.” 9

Netice olarak, Üstad Saîd Nursî Hazretlerinin ifâdesiyle, ümit ile korkuyu, gülmek ile ağlamayı şahsımızda bir araya getirebilmeliyiz.10 Çünkü Allah Resûlü (asm) buyuruyor ki: “Şayet mü’min Allah’ın azabını hakkıyla bilmiş olsaydı, Cenneti hiçbir kimse ümit etmezdi. Kâfirler de Allah’ın merhametini ve rahmetini bilmiş olsalardı,

Cennetten bir tek kimse bile ümidini kesmezdi.” 11

Ecdadımız bundan dolayı olsa gerek: “Sırat köprüsünü geçmeden bize gülmek yasak.” derlermiş.

Dipnotlar:

- 1- Riyâzu's-Sâlihîn, 27
- 2- Mektûbât, s. 350
- 3- Necm Sûresi: 60, 61
- 4- Riyâzu's-Sâlihîn, 400
- 5- Riyâzu's-Sâlihîn, 405
- 6- Riyâzu's-Sâlihîn, 408
- 7- Riyâzu's-Sâlihîn, 406
- 8- Bakara Sûresi: 24
- 9- Terğib, 5/194
- 10- Sözlür, s. 309
- 11- Riyâzu's-Sâlihîn, 442